UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 682. Sedes Vacat. Const. Pogon. Imp. Annus 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

& vbicunque ſepulti fideles ſint, in manu Dei ſunt oſſa eorum: peculiari tamen ipſum membra ſui corporis proſequi cura ac prouidentia, monereque proinde mortales, eoſdem pio cultu veneratos debere ſacros cineres, quorum locum deſuper tanto fulgore ipſa dignata eſt Diuinitas illuſtrare. Subiicit his Beda alia de ſanctis Virginibus è mortalibus ereptis, ac demum de ipſa Aldiburga ex eadem lue perempta, atque in cœlum vna cum illis ad Deum perducta: quæ cuncta nos breuitatis gratia prætermittimus; tu ipſe velim conſulas ipſum, qui præ manibus fere omnium habetur auctor.

Ad poſtremum vero, quod ſpectat ad regnum Longobardorum, hoc anno Cunipertus à patre Bertarido, regni eius octauo, in regni conſortium adſciſcitur, regnauitq; cum parente annis decem. ita Paulus diaconus habet a.

a Paul. diac. lib. 5. c. 25.

IESV CHRISTI
ANNVS 682.
SEDES VACAT. CONST. POGON. IMP. Annus 15.

I. AGATHONIS PAPÆ OBITVS.

SEQVITVR annus Redemptoris ſexenteſimus octogeſimus ſecundus, indictione decima, quo Agatho Papa quarto Idus Ianuarii ex hac vita migrauit. ita Anaſtaſius, ita & Romanum Martyrologium, vbi inter Sanctos ea die reperitur adſcriptus. Nec eſt, quod eius obitus ad annum in ſuperiorem dicta die poſſit referri, quem poſt illud tempus ſuperſtitem fuiſſe, Synodi ſextæ Acta declarant. Immo quæ poſt hæc oſtenſa eſt ex monumentis Floriacenſibus epiſtola Agathonis ad Archiepiſcopum Viennenſem, neceſſario aſſirmare cogit, eum diutius vixiſſe, atque hoc anno poſt reditum Legatorum ab Oriente Synodum Romæ ab eo habitam, ac deinde ſequentem dediſſe epiſtolam b.

b Bibl. Floriac. edit. à Ioan. à Boſco. Cœleſtino [illegible] pag. [illegible]

Agatho Epiſcopus S. Edicto Viennenſi Archiepiſcopo.

Presbyter tuus Donatio in Synodo, vbi centum pene Epiſcopi reſidebant, Romæ de ſanitate tua nos lætificauit, cui reuerſionem apud Conſtantinopolim, ſicut Legati noſtri detulerunt, ſanctitati tuæ deferendam dedimus: vbi reperies Antiochenum Epiſcopum pro errore ſuo damnatum. Hæc tu frater beatiſſime cum percurreris, omnibus Galliarum Epiſcopu legenda, & tacenda, ac tenenda tranſmitte. Scias autem loco eius Theophanium Epiſcopum ordinatum. Data pridie Kalend. Martij, poſſimo Conſtantino Auguſto. Ex quibus plane conſtat, non (vt acceptis) quarto Idus Ianuarii defunctum eſſe Agathonem, ſed vitam vlterius propagaſſe: & accidiſſe potius, vt loco Iunii, Ianuarii errore librariorum ſit poſitum, vt alias ſæpe accidiſſe comperimus. Quod vero vnius tantum Macarii Antiocheni Patriarchæ in Synodo condemnati in hac epiſtola mentio habeatur: ex hoc magis argue illatam impoſturam in ſextam Synodum, qua cum aliis prædamnatis Patriarchis & iterum condemnatis miſcetur Honorius Papa. Porro de Agathone, præter illa, quæ ſuperius ſunt enarrata, Anaſtaſius iſta habet: *Hic dimiſit omni clero rogam vnam & ad luminaria Apoſtolorum, & S. Mariæ ad Præſepe ſolidos mille centum ſexaginta. Fecit autem ordinationem vnam, creauit presbyteros decem, diaconos tres, Epiſcopos per diverſa loca numero octodecim: qui ſepultus eſt ad B. Petrum ſub die quarto Idus Ianuarij: & ceſſauit Epiſcopatus eius annum vnum, menſes ſeptem, dies quinque.* hæc Anaſtaſius. Inter cæteras veteres Inſcriptiones magno labore collectas eſt reperire iam diu ante depe- ditum epitaphium, inciſum in eiuſdem S. Agathonis ſepulchro his verſibus c:

AGATHONIS PAPÆ EPITAPHIVM.

c Antiq. inſcrip. in append. pag. 1166. nu. 5.

Pontificalis apex virtutum pondere fultus

Vt mira luce micat perſonat vt tonitrus,

Quamodo hoc peragit doctrina fomes & auctor,*

Format enim geſtis quos docet eloquio.

Dum ſtudi æquiperat virtus & culmen honoris*

Officium decorat moribus, arte gerit.

Præditus his meritis Antiſtes ſummus Agatho

Sedis Apoſtolicæ fœdera firma tenet.

*actor. *æquiparat.

En pietas, en priſca fides inſignia Patrum

Intemerata manent nobis alme tua,

Quis vero dinumeret morum documenta tuorum,*

Formula virtutum dum tua vita foret.

Hæc de Agathone, poſt cuius obitum diu, vt audiſti, contigit vacare Sedem.

Porro de cauſa tam longæ vacationis verbum nullum; verum tamdiu Sedem vacaſſe Pontificum, Acta decimæ quartæ Synodi Toletanæ æque ſignificant. Etenim cum conſtet, eam Synodum celebratam anno Domini ſexcenteſimo octogeſimo quarto fuiſſe, in eaque eiuſdem anno ſecundo, tunc S. Leonem Papam fuiſſe ſuperſtitem, eiuſque omnium teſtificatione certum ſit Leonem non amplius, quam menſes decem, & dies decem & ſeptem ſediſſe: vtique affirmare neceſſe eſt, Leonis electionem non ante annum ſequentem contingere potuiſſe.

Tanta ſolitudo, vt tanto tempore viduata paſtore Romana Eccleſia perſeuerarit, aliquid turbarum interceſſiſſe, argumento haud dubio demonſtrat, ſed vnde extiterint illæ, nihil inuenimus declaratum. Verum tamen rerum ſtatus Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ de inſtabili nouitate ſuſpicionem haud leuem affert. Hoc namque anno (vt ex Nicephoro eiuſdem Eccleſiæ Epiſcopo habetur expreſſum) Georgius Conſtantinopolitanus Epiſcopus, cum ſediſſet annos tres ac totidem menſes, moritur, inque locum eius ſubrogatur Theodorus Syncellus, quem ante Georgium fuiſſe ex eodē throno depoſitum ſuperius diximus. Hunc vero Monothelitarum hæreticorum fuiſſe patronum, & in impietate collegam Macarii Antiocheni, infenſiſſimumque hoſtem Romanorum Pontificum, quæ dicta ſunt ſuperius, ſatis docent, vnde pariter demonſtratum eſt, huius artibus Acta Sextæ Synodi paſſa eſſe iacturam haud leuem. Vt enim de ſe expellis, formas mutare doctus, Catholicam ſimulatam ſuſcipiens, eam ad exhibendam ſe ſore Catholicum aggreſſus eſt profiteri, ad Patriarchatum [illegible] præparauit: quem nactus, par eſt credere, quod ea, per quæ in Actis eiuſdem œcumenicæ Synodi [illegible] infamiam ob hæreſim irrogatam, prorſus aboleret, [illegible] alia pro animi ſententia adiecit: cuius perfidiæ [illegible] poſituras argumentis haud dubiis anno ſuperiore, cum de Honorio Papa egimus, aperte ſatis ſignificauimus.

Quiſnam præter ipſum Imperatorem potuit [illegible], vt legatos Roma ad Synodum miſſos [illegible] abſolutam Conſtantinopoli detineret, donec Romanæ Pontifex crearetur, interim vero ea Synodalia Acta Conſtantinopoli dimoueri non [illegible] & [illegible] te, vt tardius ordinaretur Romæ Pontifex, neceſſe [illegible] interea ſuis molitionibus poſſet obſiſtere [illegible] apud ipſum Imperatorem repoſitum erat, quem [illegible] Romanis eligeret, confirmare. Magna ſit [illegible] vt tunc in rebus ſuſpenſis Romana Eccleſia [illegible] cum careret ipſa paſtore: quo, nemine [illegible] Acta Synodalia (ſtudio tamen fidei [illegible] quod conuelleret non ſecerat) pro arbitrio Theodorus [illegible] nitentiam ſimulantis, hæreticis [illegible] Quibus ipſe a[illegible]bus credendus eſt quam [illegible] ſolidam Catholici Imperatoris, non [illegible] Orthodoxam diuelleret (quod nec ſibi fruſtra tentandum [illegible] quod ſciret abſque ſedis nuper recuperatæ diſpendio [illegible] licere) ſed vt Synodalia Acta, antequam ederentur, [illegible] quid eſſet, quod iiſdem poſſet obeſſe, [illegible] magis illo inconſulto, pro animi ſententia [illegible] illud prætexens haud abſurdum debere [illegible] pertur cellarium duci, ſi præterita [illegible] immenſa; nimirum cum ob Tria capitula [illegible] in Concilio Chalcedonenſi, tanta eſſent in Eccleſia Catholica obortæ diſſidia, ad quæ componenda, [illegible] rata facta emendanda, opus fuerit tandem poſt [illegible] Eccleſiæ damna aliam conuocare Synodum œcumenicam Quintam dictam, quæ corrigeret, quæ inemendata [illegible] reperirentur in Quarta. Quanto vero [illegible] di pudore Catholici eſſent, ſi bis in idipſum (vt [illegible] uerbio) relabi contingeret?

IV. In memoriam reuoca (dixiſſe putatur ille nequiſſimus ad Imperatorem) quanto turbarum motu vniuerſus Chriſtianus agitatus eſt orbis, quod homo diu ante defunctus licet, cum de ipſo haberi mentionem in Chalcedonenſi Concilio contigit, non inter hæreticos adnumeratus, neque cum illis ſententiam damnationis acceperit Theodorus Mopſueſtenus (vt modo dicere omittamus de Iba atque Theodoreto & ſcriptis ipſorum) adeo, vt opus fuerit rurſum Concilium œcumenicum ad hoc potiſſimum cogi, vt idem Theodorus (quod non fecerat Synodus Chalcedonenſis) damnaretur hæreticus? At quomodo exiſtimas, Imperator, poſteros fore poſteros, præſertim vero Orientales, cum lecturi ſunt in ipſis Sextæ huius Synodi Actis ſynodalibus tot Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ, necnon Alexandrinæ & Antiochenæ Patriarchas ſe ēta ſublimes viros vno ſimul ictos anathematis fulmine cum dedecore iacere proſtratos, totius orbis ignominiæ expoſitos, & ad omnem locum, quo ipſa Acta contigerit peruenire, veluti vnco tractos oſtentari damnatos, Honorium vero Romanum Pontificem prætermiſſum, qui à noſtris collegis reperitur eiuſdem eſſe aſſertor erroris? Qui igitur Sedis prærogatiua & aliis ad lapſum cauſa fuit, vtique inter illos primus fuerat adnumerandus, fortaſſe & ſolus.

V. Quis enim non ſe bene de fide Catholica credere, vel leniter poterit dubitare, ſi quem ſequatur, nactus ſit Romanum Pontificem? Vnde veniam merentur Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ prædeceſſores Patriarchæ (vt dicere modo prætermittamus de reliquis) ſi ſequuti ſunt in credendo, quem errare non poſſe, hactenus conſtantiſſime creditum & aſſertum firmiſſime in Eccleſia ſæpe fuit. Venia dignus & ego ipſe, qui Honorium non vt hominis alicuius, ſed velut Petri, immo & Dei me putaui, quum in dogmatibus ſequens, ſequutum veſtigia conſectari: ſiquidem ſententia Domini, non eſt diſcipulus ſuper magiſtrum, & ſat erit diſcipulo, ſi ſit ſicut magiſter eius. Vt merito à veritatis linea eos tunc exiſtimauerim aberrare, qui cum Honorio minime conſenſiſſent, ita eque extorres putauerim fuiſſe Orthodoxæ eius ſucceſſores, qui prædeceſſoris fidem minime conſeruaſſent. Hinc memoria, Imperator, illa animi firma conſtantia, vt præter Honorium neminem ſucceſſorum Pontificum in ſacris legi diptychis paſſus fuerim, neq; Vitalianum ipſum de Imperio Occidentali adeo bene meritum, tuo licet iuſſu compellerer; vt potius paſſus ſim carere throno, quam à fide Catholica cadere, quam putabam, ſequens Honorium, conſeruare. Eiuſdem quoque animi & conſilii fuiſſe prædeceſſores meos, Sergium, Pyrrhum, Paulum, & Petrum, ipſorum, quæ adhuc extant ſcripta, ſignificant, ſicut & Macarii Patriarchæ Antiocheni, quibus glorabantur omnes ſe vnum inſtar omnium habere Honorium Romanum Pontificem, quem ſequerentur dogmatis aſſertorem.

VI. At cum magno Dei beneficio veritas diu exulans œcumenici Concilii ſententia fuit nobis poſtliminio reſtituta, prodiitque luce clara, ſero licet, nos omnes ſectatos Honorium, hactenus errauiſſe; æquo animo paſſi ſumus (Macario cum ſuis excepto) vna cum hæreſi iure damnari. Sed reſipiſcentes, mirati ſumus inter nos & antenos Honorium non numeratum, quem vnum omnes imprimis ſectæ prædicabamus Antiſtitem. Num quia mortuus damnari non debuit? Sed hac ratione nec tot prædeceſſores mei, quos diximus, damnari debuerunt ante defuncti. Verum ſoluit Quinta Synodus nodum iſtum, damnans hæreticos, qui ante plura ſæcula vixerant, hactenus indemnatos.

Æque ergo omnes errantes vel teneat vna ſententia, vel æque abſoluat indulgentia: nulla ſit acceptio perſonarum. Si eximitur è numero damnatorum Honorius, cur ego cum prædeceſſoribus meis perpetua infamiæ nota cum illis adnumeror? At ſi non requirant hæc mortui, poſſumne ego ſuperſtes tanto inflicto vulnere non dolere? Sed licet ſileam, meum mœrorem deuorans patientia: putaſne poſteros iſta adeo inæqualia prætereuntes eſſe ſilentio, cum tot viderint in ſacris diptychis expunctorum Patriarcharum nominum patere opprobrio ſempiterno Eccleſiæ noſtræ lacunas, contra vero tot Roman. Pontifices in eadem poſtea reſtitutos. Sed de his vtpote Orthodoxis faceſſet inuidia; de Honorio certe iuſtæ nunquam erunt ceſſaturæ querelæ aduerſus Synodum, atque te ipſum, Imperator, qui Synodalibus Actis præſens fueris, & tacueris, cum tale vulnus inflictū eſt Synodo, dum acceptione perſonarum, humano fauore potius, quam iuſtitia actum eſſe intelligetur, quod inter hæreticos condemnatos non inueniatur numeratus Honorius.

Vt demum perorans meam cauſam abſoluam: Quia abs te dignus ſum exiſtimatus, vt in priſtinam ampliſſimæ dignitatis Sedem rectæ fidei confeſſione reſtituar; idem ipſe non relinquar in Synodalibus Actis numeratus inter hæreticos. Si ad honores reuocor, cur infamia ſuggillatum chartæ indelebili nota me retinent? quæ & hac ex parte te quoq; afficiant cōtumelia, quod talem ad Sedem Patriarchalem prouehendum curaueris, quem œcumenicæ Synodi Acta hæreticum eſſe conclament, & vt hæreticū damnent. Quem Patriarchā facis, hæreticum ſcriptum manere ne patiaris, ſit integra reſtitutio, vt ſit integrum beneficium, atque meæ omni ex parte conſultum ſit dignitati, ne & tui iudicij æſtimatio de mea reſtitutione teſtimonio Actorum Synodalium apud poſteros male audiat. VII. SVAM CAVSAM THEODORVS AGIT.

Exigit & id abs te Eccleſia Conſtantinopolitana, quæ non ſine lacrymis iugiter te interpellat vocibus iſtis: Poſt tot funera meorum Antiſtitum, tua benignitate depoſiti veſtem viduitatis meæ, reduce ſponſo: Sed *a* numquid non ille torris eſt erutus de igne? Si eſt ſponſus, cur adhuc indutus ſordibus ſtat? cur, inquam, inter damnatos hæreticos computatur? Iubeas auferri eiuſmodi veſtimenta ſordida, atque indui candidis indumentis, & ſplendentem ſuper caput eius imponi cydarim. Sic mihi placeat ſponſus meus, vt nec nomine tenus damnatis iungatur hæreticis. Iſta, inquam, & alia his maiora Theodorum omnium malorum opificem adhibuiſſe machinamenta ad perficiendum, quod cuperet, quiſque prudens facile exiſtimare poterit, cum ad perſuadendum Imperatori vteretur non eloquentia tantum, ſed comparatis ad decipiendum ſumma arte vndique fraudibus: quouſque tandem voti compos factus, in ſuum arbitrium acceptis Synodalibus Actis, eadem (vt dictum eſt ſuperius) vitiauit atque corrupit, ſuum nomen è numero ſubtrahens damnatorum, adiungens ei Honorium Romanum Pontificem, prædeceſſores vero Patriarchas hæreticos Thomam & alios collocans inter pios. VIII. QVID FR. VIVLENTER ACTVM PER THEODORVM. *a Zach. 3.*

Iſta quidem cum audis, haud puto, prudens lector, dices excogitatum à nobis eſſe figmentum, ſed firmiſſimum argumentum, ſi in memoriam reuoces, quæ anno ſuperiori, cum de Honorio ipſoque Theodoro & aliis egimus, dicta ſunt. Si itaque veritatis adeo amator es, vt latentem etiam ſtudeas eam conſequi coniecturis, vtique te eam nactum eſſe gaudebis, cum iſtud ipſa Acta Synodalia clament, lugeantque ſua vulnera, atque eſſe manu ſcorpii deprauata, pluribus additis, atq; itidem pluribus mutilatis, non ab alio, quam ab eo, qui comprehenſus eſt fur, peſſimo Theodoro, deplorent. Neque enim in aliis, quam in his dices inſumptum eſſe Conſtantinopoli annum vnum ac ſeptem menſes vſque ad ſucceſſoris Agathonis ordinationem, quando tandem dimiſſi ſunt ab Imperatore legati redire Romā ad nouum Pontificem. Quæ autem poſt hæc ſecuta ſint, ſuo loco dicturi ſumus. Interea vero, quæ reliqua ſunt anni huius rerum geſtarum, ordine temporis proſequamur. IX.

Quod ad res Occidentalis Eccleſiæ ſpectat, nihil prætereà memoria dignum Annales exhibent, niſi quod hoc anno celebratum fuiſſe reperitur in Gallia Concilium generale Rothomagenſe ſub ſancto Anſberto eiuſdem ciuitatis Epiſcopo, cuius Acta deſiderantur: tantum enim mentio de ipſo eſt apud Angradum monachum, dum eius ſancti res geſtas eſt proſequutus, agenſque de rebus monaſterii Fontanellenſis, hæc habet *b*: *Facta eſt autem* X. CONCIL. ROTHOMAGENSE. *b Extant apud Sur. die 9. Feb. to. 1.*

hac priuilegij auctoritas ſub anno Dominicæ incarnationis ſexcenteſimo octogeſimo ſecundo, Indictione decima, qui eſt annus præfati glorioſi Regis Theodorici tertius decimus, & præfati venerandi præſulis Pontificatus annus quintus, in Synodo generali Rothomago vrbe habita, vbi plurima Deo accepta & ſanctæ Eccleſiæ vtilitatibus profutura diſputata ſunt. Affuerunt quoque & ſancti Pontifices, aliiq; venerabiles viri ab ipſo præcipuo Præſule euocati, quorum ſubter tenentur nomina adſcripta.

XI. EPISCOPI CONCILII ROTHOM. *Anſbertus Archiepiſcopus vrbis Rothomagenſis huic Concilio præſui, & ſubſcripſi. Radbertus Epiſcopus, Regulus Epiſcopus, Ariadus Epiſcopus Carnotenæ vrbis, Auſoaldus Epiſcopus Pictauienſis vrbis, Aquilinus Epiſcopus Ebroicinæ vrbis, Cadoenus Epiſcopus, Arnonius Epiſcopus, Salutus Epiſcopus, Deſiderius Epiſcopus, Fulcrannus Epiſcopus, Ioannes Epiſcopus, Vrillebertus Epiſcopus, Gerebaldus Epiſcopus Baiocaſſinæ vrbis, Taurinus Epiſcopus, Annubertus Epiſcopus Sagienſis vrbis. Celſus Abba, Audomarus Abba, Scladio Abba, Boſochendus Abba, Genardus Vicedominus glorioſus antefati magni Pontificis. Ermentrannus, Ferrocinctus, & Fortianus Archidiaconi venerandi. Aderat quoque presbyterorum reſidentium & diaconorum circumaſtantium magnus numerus. Ragnomirus lector, huius S. Concilij geſta, & hanc priuilegij auctoritatem, ipſo S. Pontifice iubente, recognoui & ſubſcripſi.* Quodnam autem eiuſmodi priuilegium eſſet, idem auctor paulo ſuperius his verbis ſignificat:

XII. DE PRIVILEGIO MONASTERII PONTANELLEN. *Priuilegij ſui auctoritatem eidem edidit, vt per ſuccedentia tempora (ſecundum ſancti Patris Benedicti regulam, & vt præcedentium Regum, Clodouei videlicet & Clotharij, ſimiliq; Childerici & Theoderici priuilegiorum auctoritates docent) ex ſemetipſis ſibi perennibus temporibus Abbatem eligerent. In qua etiam iuſſit allegationis verbo præſentes futuroſq;, qui ibidem Domino militaturi erant, conſtringit, vt ſicuti ſub eius regimine, ita & deinceps & ipſi & poſteri eorum ſecundum regulam ſancti Patris Benedicti fideliter Chriſto deſeruirent. Quod ſi aliquando, peccatis exigentibus, aut negligentia paſtorali a via rectitudinis & obſeruatione regulæ ſancti Benedicti in futuro deuiare conarentur, aut cogerentur: tunc conuocatio ſanctorum Sacerdotum, reliquorumq; militum Chriſti vnanimiter fieret, eorumq; per conſilium in priſtinum reducerentur ſtatum. Si vero hac Pontificali auctoritate poſtpoſita, qualibet cauillatione ſiniſtram elegiſſent vitam ac conuerſationem tenere: ſub vinculo anathematis æternaliter ſe damnandos ſcirent.* hactenus ex Actis Rothomagenſis Concilii Angradus.

XIII. S. AVDOMARVS ABBAS. Quem autem legiſti Audomarum Abbatem eidem Synodo interfuiſſe, hunc fuiſſe putamus mirandæ ſanctitatis virum, qui alumnus fuit monaſterii Luxouienſis, & his temporibus monaſterio præerat, poſtea vero electus Morinenſis Epiſcopus, Apoſtolico munere in conuertendis ad fidem Gentilibus claruit, licet in Actis eius de monaſtica præfectura verbum nullum. S. AQVILINVS EPISC. EBROIC. De Aquilino vero Ebroicenſi Epiſcopo, qui eidem Synodo interfuit, certum eſt ipſum egregia claruiſſe ſanctitate, & inter Sanctos relatum anniuerſaria memoria coli decimanona menſis Octobris. extant eius vitæ præclare Acta a.

a apud Sur. die 19. Octob. tom. 5.

IESV CHRISTI
ANNVS 683.

LEONIS PAP. II. Annus 1. CONST. POGON. IMP. Annus 16.

I. ANNVS CHRISTI ſequitur ſexcenteſimus octogeſimus tertius, Indictione vndecima: quo, vbi Eccleſia Romana paſtore vacaſſet (vt diximus ex Anaſtaſio) anno vno, menſibus ſeptem, ac diebus quinque, tandem accepit Leonem Pontificem huius nominis ſecundum creatum, ſiue potius ordinatũ decima quinta menſis Auguſti. De cuius ordinatione hæc apud eundem Anaſtaſium: *Supraſcriptus ſanctiſſimus vir ordinatus eſt à tribus*

LEO II. PAPA CREATVR.

Epiſcopis, id eſt, Andrea Oſtienſi, Ioanne Portuenſi, & Placentino Veliternenſi, pro eo, quod Eccleſia Albanenſis Epiſcopum minime habuit. hæc ipſe, qui & de eius doctrina atque moribus iſta ſcribit: *Leo natione Siculus, ex patre Paulo, vir eloquentiſſimus, in diuinis Scripturis ſufficienter inſtructus, Græca Latinaque lingua eruditus, cantilena & pſalmodia præcipuus, & in earum ſenſibus ſubtiliſſima exercitatione limatus, lingua quoque ſcholaſticus, eloquendi maiori lectione polita, exhortator omnium bonorum operum, pleriſque * [illegible] ſcientiam, paupertatis amator, & erga inopum [illegible] ſolum mentis pietate, ſed & ſtudij ſui labore ſolicitus.* hæc de eius moribus atque ſcientia Anaſtaſius. Iam vero reliqua proſequamur.

II. Vbi autem arbitrio Imperatoris confirmatam electionem Romani Pontificis Leo Papa Pontificatum adminiſtrandum accepit, idem Imperator detentos hactenus legatos Apoſtolicę ſedis Romam redire permiſit, quibus & Synodalia Acta à Theodoro (vt diximus) depromta, non (vt præſe tulit) caſtigata, eademque Græce ſcripta, Romam ad Pontificem perferenda tradidit, quæ accepta Leo Latinitate donauit. Fuiſſe in eis nomen Honorii inter damnatos hæreticos numeratum inuentum, probant eadem, quæ præ manibus habentur Acta præ ſe ferentia: atque Anaſtaſius aſſentitur, qui tamen in Agathone (vt vidimus) dum agit de eadem Synodo, numeratque ſingulas Actiones, atque res geſtas in eis, recenſetque damnatos hæreticos ſingillatim, nullã de Honorio habet mentionem: vt intelligas, in legitima Synodo, Actiſque temporibus Agathonis nihil penitus (vt anno ſuperiori demonſtratum eſt) aduerſus Honorium Papam fuiſſe à Patribus definitum, immo neque tentatum, ſed [illegible] poſtea, vbi ex hac vita ſubductus eſt Agatho. Quæ enim inuenit à maioribus ſcriptas, collegit Anaſtaſius [illegible] geſtas Romanorum Pontificum, & quæ de [illegible] Sextæ Synodi Actis reperit narrata in Agathone, [illegible] prodidit, & quæ in Leone pariter, ſed quæ in Agathone, eadem fuiſſe germana Synodi Acta [illegible] liquet, quæ vero in Leone, eadem ex corruptis (vt vidimus) eiuſdem Sextæ Synodi Actis Romam miſſis, [illegible] damnatione Honorii recepta eſſe à Leone Pontifice, [illegible] dita ſunt à pluribus teſtificatione litterarum ipſius Leonis, exiſtimantes nimirum eas illius eſſe: nulla de illis habita exacta in re tanta (vt opus fuiſſet) inueſtigatione.

III. Quæ ſi germanæ probari poſſent, tunc alterum è duobus oportuit eueniſſe: vel quod eam iniquam [illegible] conditionem neceſſitas temporis Leonem ſubire [illegible] rit, vt ſi id non feciſſet, damnata hęreſi [illegible] Actaque Synodalia aduerſus eam abolenda fuiſſent: [illegible] quod Leo præteritas ſi rerum ignarus deceſſiſſet, ipſa [illegible] legitima Sextæ Synodi, atque ipſum prætermiſſet, [illegible] ſcriptis Honorii epiſtolis, vel per Ioannem Pontificem, vel per Maximum Abbatem declarato, hic [illegible] præceſſiſſet. Sed horum neutrum in Pontifice [illegible] ruiſſet. Cæterum verſamur in profundis [illegible] tate, vt non niſi inania tentantes dubie incedere [illegible] cum præſertim quæ reperiuntur Leonis epiſtolæ [illegible] fide careant, vt, quæ dicentur inferius, demonſtrabitur. Quicquid ſit, illud vnum aſſertum ſæpe ſuperius & multipliciter demonſtratum, quod verum [illegible] ſtat, firmiſſimum ſemper erit, & omni ex parte [illegible] ſum atque ſolidum permanebit, nempe Honorium [illegible] quaquam fuiſſe hæreticum, neque in legitima Synodo eſſe damnatum, vel potuiſſe iure damnari: adeo vt [illegible] cunque aduerſus hæc, & à quocunque dicta fuerint, [illegible] eſſe ſit penitus euaneſcere: quamobrem [illegible] ſi, quæ feruntur, veræ ipſius eſſent epiſtolæ, [illegible] pologia, quod cedere viſus eſſet Græcorum [illegible] de Honorii aſſerta falſa damnatione, at ipſe [illegible] næ, penitus conuincuntur.

Sed antequam de fide Leonis epiſtolarum [illegible] cuſſio fiat; quæ acciderint condemnatis hæreticis Romam Conſtantinopoli miſſis, cum legati redierint in vrbem, Anaſtaſii verbis hic deſcribamus; ſic enim ille habet: *Veruntamen ſupraſcriptos defenſores malorum hæreſiarum, Mac-*